

Prediking over 1 Korinthe 15 vers 5 – 11

-Getuigen der Opstanding-

Prediking gehouden in de Grote of St. Janskerk te Gouda op 2 mei 1954

'En dat Hij is van Céfas gezien, daarna van de twaalven. Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal, van welke het meerderdeel nog overig is, en sommigen ook zijn ontslapen. Daarna is Hij gezien van Jakobus, daarna van al de apostelen. En ten laatste van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene, gezien. Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb. Doch door de genade Gods ben ik wat ik ben; en Zijn genade die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods die met mij is. Hetzij dan ik, hetzij zijlieden, alzo prediken wij, en alzo hebt gij geloofd'.

Liturgie

Psalm 33 : 1

Psalm 33 : 2, 6 en 11

Schriftlezing: 1 Korinthe 15:1-19

Tekst: 1 Korinthe 15:5-11

Psalm 89 : 7

Psalm 103 : 6

Gemeente,

In de gemeente van Corinthe waren enkele dwaalleraren ingedrongen, die bezwaren maakten tegen de leer van de opstanding der doden. Dat kwam voort uit hun Grieks-Hellenistische denken, waarin wel plaats was voor de onsterfelijkheid der ziel, maar niet voor de wederopstanding van het lichaam. De ziel immers was, naar hun denken, een vonk van de godheid, die ongelukkigerwijze in de materie, in dit lichaam was terecht gekomen, waar het lichaam dan min of meer werd gezien als de incarnatie van alle boosheid. Vandaar dat zij vanuit deze gedachtegang niet konden aanvaarden, dat het lichaam, dat in de groeve tot stof verging, éénmaal opnieuw zou herrijzen. Weliswaar heeft niet de hele Corinthische gemeente zich daaraan schuldig gemaakt. Paulus spreekt toch uitdrukkelijk van 'sommigen onder u'. Hij vindt deze afdwaling zo ernstig, dat hij in het 1e vers opnieuw begint met te zeggen: 'Voorts broeders, ik maak u het Evangelie opnieuw bekend, alsof ge het nog nooit hebt gehoord, dat Evangelie namelijk dat ik u verkondigd heb, hetwelk gij ook aangenomen hebt, door hetwelke gij ook staat en door hetwelk gij ook zalig wordt, indien gij het behoudt op zodanige wijze als ik het u verkondigd heb'.

Nu is het merkwaardig gemeente, dat Paulus in de verzen, die daarop volgen, met grote nadruk de dood en opstanding van Christus centraal stelt. Wij vragen ons af, waarom doet Paulus dat? Immers, de lichamelijke verrijzenis van Christus was tussen Paulus en zijn tegenstanders geen punt van verschil. Dat geloofden deze mensen blijkbaar nog. Maar het punt van verschil was: de opstanding der *doden*. Nu begint Paulus niet met deze loochening der opstanding de doden te bestrijden, maar hij begint met nadruk voorop te stellen, dat Christus gestorven is voor onze zonden naar de Schriften, dat Hij begraven is, dat Hij ten derden dage is opgewekt naar de Schriften. Waarom toch? Wel, de apostel weet, dat deze twee, namelijk de lichamelijke opstanding van Christus en de wederopstanding der doden zo innig met elkander verbonden zijn, dat wanneer één van de twee valt zij beiden tegelijk vallen.

Hij ruikt hier op den duur de ontkenning van de opstanding van Christus. Vandaar, dat hij beijvert om eerst de opstanding van Christus uitvoerig te funderen en uitvoerig te bewijzen met de getuigen om dan verderop in dit hoofdstuk te komen tot de afwijzing van de loochening van de wederopstanding der doden. Onlosmakelijk zijn ze dus beiden verbonden.

Verschillende getuigen worden in onze tekst genoemd. Van hen zegt Paulus: 'zij hebben Hem gezien'. Nu is er ons veel aan gelegen dat wij ten eerste duidelijk voor ons krijgen, wat dit woord 'zien' betekent. Het grondwoord hier voor 'zien' gebruikt betekent 'met eigen ogen, lichamenlijk zien'. Daarmee is dus de gedachte aan visioenen, bijzondere openbaringen des Heeren of vertrekkingen der zinnen uitgesloten. Daarvan weet Paulus ook te spreken. Leest u het maar na in 2 Corinthe 12 en andere hoofdstukken, waarin hij één en andermaal door een visioen, door een openbaring, een bepaalde boodschap heeft gekregen, een bepaalde last heeft gekregen of een bepaalde boodschap heeft ontvangen. Menigeen, in vroeger dagen als ook in onze dagen heeft deze verschijningen teruggebracht tot visioenen. Zij zeggen dat Christus Zich visionair aan Zijn discipelen heeft geopenbaard. Meer radicale geesten hebben dit verworpen en gezegd: de discipelen hebben in zulk een overspannen toestand geleefd door de kruisiging van Christus, dat zij ten gevolge van overspannen zenuwen, het beeld van hun geliefde Meester zomaar voor zich kregen. Maar Hij is niet vleeselijk opgestaan. Tegenwoordig is er weer een andere mode, hier en daar in de kerk, waarin dan gezegd wordt: wij geloven in de opgestane Christus; of Hij al of niet lichamenlijk is opgestaan doet niet terzake. Maar dat doet wel terzake! Want als Christus niet lichamenlijk is opgestaan, heeft Hij ook niet met het lichaam, dat Hij aangenomen heeft in Maria's moederschoot, voor onze zonden aan het kruis gehangen. Dan kunt u of ik in der eeuwigheid niet zalig worden! Vandaar dat wij vooraf uitdrukkelijk vaststellen, dat deze verschijningen van de Heere Jezus Christus aan deze getuigen *werkelijke* verschijningen zijn geweest. Zo, dat zij Christus, *dezelfde* Christus, die gestorven is met lichamenlijke ogen hebben gezien.

Als eerste getuige, de kroongetuige, wordt Cefas genoemd, dat is dezelfde als Petrus. Aan hem viel de eerste verschijning te beurt. U begrijpt gemeente, dat deze openbaring van Christus een zeer persoonlijk, vertroostend karakter droeg. Immers Petrus had zijn Meester tot drie malen toe verloochend. En ware het niet dat Christus in die nacht, zwarter dan alle nachten, Petrus met Zijn liefdeblik had gevangen; ware het niet dat Christus in Zijn hogepriesterlijke voorbedding was voortgegaan om voor Zijn discipel te bidden, Petrus was gewis naast Judas in de afgrond terecht gekomen. Nu wil deze verschijning ons leren, dat Christus' opzoekende liefde in de eerste plaats uitgaat tot de *diepst* gevallenen, tot de meest troostelozen! Daarmee wil Hij nu in ons midden zeggen, dat mensen, die het meest om troost verlegen zitten en het 't diepst verzondigd hebben, het eerst met Zijn liefde moeten worden opgezocht.

De tweede reden, waarom Paulus, Petrus aan het hoofd der getuigen stelt, is gelegen in het feit, dat Christus Petrus voorop heeft gesteld. Hij was de 'primus inter pares', de eerste onder de gelijken. 'Gij zijt', zo zegt Christus, 'Petrus en op deze Petra zal Ik Mijn gemeente bouwen en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen'. De derde reden, waarom Petrus hier het eerst wordt genoemd, is gelegen in de omstandigheid, dat Petrus in Corinthe een grote aanhang had. Er was zelfs een bepaalde partij, die rondweg verklaarden: wij zijn van Cefas. Welnu, zonder op deze partijstrijd in te gaan (dat heeft Paulus al gedaan) zegt hij: Hij is van Cefas, 'uw man', gezien.

De vrouwen, waarover ons in de Evangeliën zoveel gesproken wordt, worden hier niet genoemd. Zij golden in die tijd niet als getuigen. Paulus, noemt alleen die verschijningen, die een officieel karakter droegen, en er toe dienden, opdat de opstanding inhoud zou worden van de apostolische prediking. Daarna van de twaalven. Dat was de tweede verschijning, die Paulus de moeite waarde vindt om te noemen. De twaalven, zeker Judas ontbrak en Thomas ontbrak, maar dit woord 'de twaalven' is van

lieverlee de aanduiding geworden van het officieel college van de apostelen. Deze verschijning diende om de apostelen te machtigen de verrijzenis te prediken.

Toen toch sprak de Heere Jezus: 'Vrede zij ulieden, gelijkewijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden. En als Hij dit gezegd, blies Hij op hen, en zeide: Ontvangt de Heilige Geest, zo gij iemands zonden vergeeft, die zijn ze vergeven, zo gij iemands zonden houdt, die zijn ze gehouden'. Juist bij deze gelegenheid toonde de Heere Jezus Christus Zijn doorboorde handen en doorboorde voeten en Zijn doorstoken zijde.

Daarna is Hij gezien van meer dan vijfhonderd broeders op eenmaal, van welke het merendeel nog over is, en sommige ook zijn ontslapen. Deze verschijning vermeldt Paulus alleen. In de Evangeliën vinden wij er niets van. Het is duidelijk, dat Paulus hier wil zeggen: Hij is niet alleen verschenen aan de officiële ambtsdragers, niet alleen aan Petrus en de anderen, maar ook aan gemeenteleden. Zij waren de vertegenwoordigers van de gemeente Gods op aarde en hun aantal was zo groot, dat dit feit onbetwistbaar moest worden gesteld. Het grootste deel ervan, was nog in leven. Men zou het hun desnoods nog kunnen vragen. Anderen waren ontslapen. Zij waren de donkere grafkuil ingegaan met de stellige geloofsovertuiging, dat God hun vlees eenmaal door de opstanding van Christus zou opwekken tot Zijn eeuwig vrederijk.

Hoe heeft de Heere toch wonderlijk gezorgd, dat de apostolische prediking wel gefundeerd is geworden? Dat is tot sterking van de gemeente Gods van alle eeuwen. Het gaat hier om het *fundament* van het geloof, namelijk het apostolische geloofsgetuigenis en de apostolische geloofsgetuigen. Daarom zeggen wij niet, hoewel ieder kind Gods in zijn of haar hart levende blijken van de opgestane Christus vindt, hoewel daar een ganse schat van bevinding des geloofs in de verborgen omgang met God aanwezig is, daarom zeggen wij toch niet, zoals sommigen ook in onze tijd zeggen: u kunt die getuigenissen van ons gestolen krijgen, want wij weten toch wel zonder dat, dat Christus is opgestaan! Nee, wij keren de zaken niet om, maar wenssen eerst het rotsvaste fundament gelegd te zien, namelijk in het Woord der Schriften! In de Schriften van het Oude Testament licht Christus op. Zijn opstanding wordt door deze apostolische getuigen vastgesteld, opdat ons geloof niet zou dobberen op de gevoelswateren, vandaag verheffing en morgen inzinking, maar opdat het zou rusten in het Woord Gods! In het Woord waarvan Christus zegt: 'er staat *geschreven*'! En hierbij gemeente komt de bevinding des geloofs als een vrucht.

Nog meer getuigen worden genoemd: Jacobus, de broeder des Heeren, die met zijn andere broeders en zusters niet in Hem geloofden tijdens Zijn omwandeling op aarde. Ook deze Jacobus heeft Hem gezien. Hij is later geworden de steunpilaar voor de Joden-christenen in Palestina. Van hem is de bekende brief van Jacobus afkomstig. Daarna van de apostelen. Apostelen moeten wij hier veel ruimer nemen dan de twaalven. Het zijn die mensen, die naar alle waarschijnlijkheid Hem gevolgd zijn de Olijfberg op bij Zijn hemelvaart, en tot wie Christus alvorens Hij ten hemel voer sprak: 'Gij zult Mijn getuigen zijn, zo te Jeruzalem als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde'. Dit groot aantal van getuigen verzekert ons, dat Christus met hetzelfde lichaam is opgestaan, als hetgeen Hij van Zijn moeder Maria heeft ontvangen; hetzelfde waarmee Hij aan het kruis heeft gehangen, hetzelfde waarmee Hij in het graf heeft gelegen.

De rij der getuigen wordt tenslotte besloten door Paulus zelf. 'En ten *laatste*, zo zegt Hij, van allen is Hij ook van mij, als van een ontijdig geborene gezien'. De laatste, die de verheerlijkte Christus heeft gezien, is Paulus geweest, opdat hij ook, hoewel laat geboren, een apostel zou zijn, die van de opgestane Christus zou kunnen getuigen. Nee, hij staat niet op dezelfde lijn met de andere apostelen. Paulus is er zich diep van bewust. Terwijl de andere apostelen te vergelijken zijn met een voldragen vrucht in de moederschoot, die op een bepaalde tijd ter wereld komt, is Paulus te vergelijken met een ontijdig geborene, een misdraacht, die plots, onverwachts geboren wordt. Als

misdraht onder de apostelen verdient hij niet de naam van apostel te dragen. Zo diep vernedert Paulus zich door dit zo ontzettend vernederend beeld.

Met eigen ogen heeft hij Christus gezien, toen hij als een woedende leeuw naar Damascus snelde om de lammeren van de kudde van Christus te verscheuren. Plots, midden op de dag, zag hij een licht, dat uitging boven het licht van de zon, en hoorde hij een stem: 'Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij'. Toen riep hij in de uiterste verbazing uit: 'Wie zijt Gij Heere?' Het antwoord luidde en het was de schrik van zijn leven: 'Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt'. Toen heeft Paulus in dat verblindende licht het Lam Gods, de Christus aan de rechterhand Gods, gezien en hij is er drie dagen en drie nachten blind van geworden,. Paulus heeft de opgestane Christus gezien, maar als een ontijdig geborene. Waren de andere apostelen jaren bij Jezus op school geweest, hadden zij schrede voor schrede geleerd Jezus te volgen, hadden zij stap voor stap geleerd de verborgenheden van het Evangelie, die Christus hen telkens afzonderlijk verklaarde, Paulus is zonder deze leerschool plots, als bij een bliksemingslag, omgezet op zijn levensweg. In een tijd van enkele dagen is hij tot een geestelijke rijpheid gekomen, die uitging boven het jarenlange onderwijs aan de andere apostelen. Hij was in één keer tot volle ontwikkeling en rijpheid gebracht. Dit bedoelt Paulus, als hij zichzelf vergelijkt met een ontijdig geborene. In één dag is hij bekeerd, is hij discipel geworden. En wat nog meer zegt, is hij apostel geworden. Aan hem heeft God dit grote mysterie geopenbaard, dat de christelijke gemeente zou losgemaakt worden uit de verbanden van het Jodendom en dat zij met de heiden-christenen één zouden worden gemaakt in Christus.

Wanneer Paulus daarover denkt, zinkt hij weg in verootmoediging onder zijn onwaardigheid. Hij weet zichzelf met niets anders te vergelijken dan met een ontijdig geborene. Hij zegt: 'ten laatste'. Ik was de *laatste*. Het ging langs de rand van de hel. 'Ik ben als een brandhout uit het vuur gerukt'. Daarin eert hij Gods genade alleen. Immers alléén Gods genade kon uit zo'n briesende leeuw een lam maken, dat enkele ogenblikken later vroeg: 'Heere, wat wilt Gij dat ik doen zal'? In Corinthe waren er mensen die zeiden: hij is geen echte apostel, u moet hem niet voor vol houden, want hij heeft, (en dat was een apostolisch voorrecht) Christus niet gezien. Welnu, zegt Paulus, u noemt mij wellicht een ontijdig geborene, mogelijk bedoelt u dit als een scheldwoord waarmee u mij mishandelt, maar ik neem het over en zeg: wanneer ik op mijzelf zie, op mijn onwaardigheid, op mijn verleden, waarin ik de gemeente Gods vervolgd heb, ben ik niet anders dan een misdraht, ben ik niet anders dan een ontijdig geborene. Maar weet het wel, ten laatste is Hij ook van *mij*, als van een ontijdig geborene, gezien!

Het is tot roem van Gods genade, dat Paulus zich zijn hele leven door bewust blijft, dat hij de onwaardigste van alle apostelen was, omdat hij de gemeente Gods vervolgd had. Het is hem een bron geworden van levenslange vernedering voor God. Want God heeft hem gekraakt in zijn Joodse eigengerechtigheid en van deze hoogbegaafde rabbi een man, een stoer getuige van de opgestane Christus gemaakt. Hij heeft zich zijn leven lang vernederd voor God en als het nodig was ook voor de mensen. En hij heeft gezegd: (wat u ook van mij zegt) het is eigenlijk altijd nog erger dan jullie zeggen, maar wanneer u aan mijn ambt komt en aan mijn leer, die heb ik niet van mijzelf, die heb ik van Christus. Dan is Paulus, die als een lam is in de vernedering, een leeuw in de verdediging. Hoewel als een ontijdig geborene, ik heb Hem gezien en Zijn genade is in mij en aan mij niet ijdel, niet vruchteloos gebleken, integendeel, ik heb zwaarder, ingespannener, volhardender gearbeid dan zij allen.

Maar zie hier het gevaar van de ontsporing! Het is niet ik, maar de *genade* Gods, die met mij is! Hier vinden wij het klare bewijs, dat uw of mijn vrije wil een hersenschim is. Dat de leer van de *helpende* genade Gods, (dat wil zeggen God wat en de mens wat), een zo onvolkomen onschriftuurlijke leer is, dat we eigenlijk niet meer over moesten spreken. Die leer roofde de kroon van Christus en zet die op ons hoofd. Wanneer het ons belijft ons aan God over te geven. Het is Gods genade alleen en het is Gods genade *geheel*. Dat blijkt uit het leven van Paulus wel zeer klaar. Zijn

'eertijds' is dus alleen maar een bron van verootmoediging. Zijn 'nu' alleen maar tot eer van Gods genade. Doch door de genade Gods, ben ik, dat ik ben. Er blijft alleen roem over in de genade Gods. De slotconclusie is: Hetzij dan ik, hetzij zijlieden (dat zijn de andere apostelen) alzo prediken wij. Dat wil zeggen, er is een gemeenschappelijke overeenstemming. Wie wij ook zijn, en langs welke weg wij ook apostel geworden zijn, wij prediken *dezelfde* geloofsinhoud! Alzo prediken wij en alzo hebt gij geloofd. Zo is Paulus via deze korte uitweiding toch op zijn uitgangspunt teruggekomen, namelijk het *gemeenschappelijk* geloof in deze opgestane Christus. Het is een wolk der getuigen, die Hem omgaf en Hem nog steeds omgeeft.

Wat betekent dit voor ons gemeente? We kunnen boven deze prediking zetten: *Getuigen* der opstanding! Is er soms iemand onder ons, die betwijfelt, dat Christus uit de doden is opgewekt? Hopelijk niet! Maar wat baat ons een waarheid, zolang die in ons hoofd schuilt en niet in ons hart? Getuigen van de opstanding. Zijn wij dit ook? Zeker niet in de zin van Paulus en de andere apostelen. Reeds toen was de opstanding de inhoud van de prediking. Het geloof ontstond toen reeds niet uit het lichamenlijk zien, maar uit de apostolische prediking. Velen spelen dit uit om het geloof van zijn gezicht te beroven en zeggen: 'zie je wel, nu geldt zalig, die niet zullen zien en nochtans zullen geloofd hebben' en leren dan een geloof dat een *blind* geloof is. Dat is in wezen een Rooms geloof. De Rooms en geloven wat *de kerk* gelooft. Maar wij toch hopelijk niet! Daarmee wordt geen kwaad gezegd van de leer der kerk, maar daarmee is alleen gezegd dat het bij u en mij tot een *persoonlijk* geloof moet komen! De Schrift spreekt op vele plaatsen van een 'zien des geloofs', van 'ogen des geloofs'. Willen wij dan ook vandaag getuigen der opstanding zijn, dan is het nodig, dat wij Godskennis en zelfkennis ontvangen. Dat is een *geestelijk* zien, een geestelijk verlicht worden met de Heilige Geest. Dat kan de Geest u alleen schenken! Want het vlees, zelfs in z'n vernuftigste uiting, is tot niets nut, het is de Geest, die levend maakt. Dan ontvangt u niet alleen kennis voor uw hoofd, maar ook voor uw hart.

Wat zit hierachter? Wel gemeente, dat wij naar lichaam en ziel geschapen zijn naar Gods beeld en gelijkenis; dat wij naar lichaam en ziel aan de duivel zijn toegefallen door onze ongehoorzaamheid; dat de zonde een harde meester geworden is over ons lichaam en onze ziel. De zonde zit niet in het stof, de zonde zit niet alleen in onze ziel, de zonde zit in ons *ik*. Ons eigen ik, is de concentratie van de zonde en de vijandschap tegen God. Die zonde komt uit dat ik, komt uit die ziel, uit dat hart, hoe u dat noemen wilt, en maakt gebruik van dat lichaam. Want wie zondigt er eigenlijk? Toch zeker niet in het minst het lichaam! Zegt Paulus niet: 'want wij moeten allen voor de rechterstoel van Christus geopenbaard worden om weg te dragen, hetgeen wij gedaan hebben door de ziel? Nee, door het lichaam, hetzij goed, hetzij kwaad'. Dat wil dus zeggen, de zonde uit zich door het oog, door het gehoor, door de mond, door de tong, door de hand, door de voet, door het gehele lichaam. Zo liggen wij gemeente onder het oordeel Gods, naar lichaam en ziel en zullen, zonder bekering en wedergeboorte, ziel en lichaam eeuwig de straf ondergaan.

Dan predikt Paulus ons door middel van deze getuigen der opstanding de tweede *mens*. Hij is waarachtig God *én* waarachtig mens! Hij heeft Hij alleen aan Zijn ziel geleden? Of ook aan Zijn allerheiligst lichaam? Heeft Hij alléén aan Zijn lichaam geleden, toen Hij onze zonden droeg op het hout of ook in Zijn ziel? Naar lichaam en ziel heeft Hij gedragen de eeuwige toorn Gods tegen onze zonden. Al dat verschrikkelijk lijden. Nu is Hij mens, waarachtig mens in onze plaats! Ook in Zijn opstanding is Hij de tweede mens, de Plaatsvervanger. O zie deze Mens! Wat liet Hij Zich diep in het vlees intrekken, toen Hij in de moederschoot van Maria uw *ziel* aannam. Toen Hij in de moederschoot van Maria uw *lichaam*, dat is een waar, echt menselijk lichaam aannam! Zo werd Hij echt mens. Zo is Hij geboren in gelijkheid van zondig vlees; zo is Hij gekruisigd, zo is Hij gestorven, zo is Hij opgestaan.

Zo heeft Hij, waarachtig God, een ware, door de zonde verzwakte, menselijke natuur aangenomen. Hij verenigt Zich door de prediking nog met mensen, die louter zonden, louter vlees geworden zijn. Siddert u voor dit oordeel Gods? Het is inderdaad vreselijk te vallen in de handen van de levende God, buiten deze mens Christus Jezus! O, Hij wil Zich ook nu nog verenigen met mensen door Zijn Geest, opdat Hij het Hoofd en u Zijn leden zou zijn.

Aarzelt u? Bent u een te groot zondaar? Denk dan aan Paulus. 'Ten laatste van allen is Hij', letterlijk staat er: is Hij als aan een ontijdig geborene, ook van mij gezien. Mij de grootste der zondaren, mij is genade geschied. Daarom is mij genade geschied, opdat Christus Jezus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen tot een voorbeeld degenen, die in Hem zullen geloven ten eeuwige leven. Paulus is dus een voorbeeld, een patroon, waar langs God de lijnen knipt in de bekering. Uit het behoud van de ene zondaar, mag de andere zondaar moed scheppen! Er is géén onderscheid! Want er is één Heere over allen, rijk zijnde over allen, die Hem aanroepen.

Daarom draag ik Hem nu uit als de gekruisigde en opgestane Christus. Eén blik op deze Christus door een waarachtig geloof o zondaar, zal uw koude en harde zondaarsharten verbrijzelen! Zijn liefde is zo ontzaglijk groot! Juist waar de *onwaardigheid* van zondaren zo diep is geworden! Zijn hier mensen, die in hun zielen gevoelen het brandend gericht Gods en eigenlijk geen rustig uur meer hebben, omdat zij God niet teruggekregen hebben en in Christus niet staan onder de liefde Gods? Ik draag Hem als *mens*, gestorven om onze zonde, opgewekt tot onze rechtvaardigmaking, tot u uit! O, wacht niet, hoe uw geweten u ook veroordeelt! Hoe u ook gezondigd hebt met uw lichaam, God weet het! *Hij* heeft de toorn Gods gedragen aan Zijn ziel! Hij heeft daarvoor geleden en geboet! Hij verleent ook nu nog Zijn Heilige Geest, ook nu gaat Hij nog voort met Zichzelf te openbaren, niet meer zo als aan Zijn apostelen, die Hem zagen met lichamelijke ogen, maar aan Zijn volk dat Hem ziet met geestelijke ogen.

Want Christus openbaart Zich aan Zijn volk, niet aan de wereld! De wereld kent Hem niet en ziet Hem niet, maar Gij kent Hem, zegt de Heere Christus. Dan zijn de wegen nog verscheiden. Er zijn sommigen die ook vandaag als Paulus, als een reeds brandend hout uit het vuur worden gerukt, die op de weg der zonden in één keer worden neergeworpen en in de smartelijkste dagen Christus aan hen geopenbaard zien. Er zijn anderen, die God opwekt uit de doodsslaap der zonden en meer te vergelijken zijn met een voldragen vrucht, die op Zijn tijd door Zijn almachtig, wederbarend en herscheppend werk tevoorschijn worden geroepen. Dan worden zij door de bearbeiding van de Heilige Geest in hun zielen, zoet en onwederstandelijk met Christus verbonden.

Gemeente, de wegen kunnen verscheiden zijn, maar dit doet aan het wezen van de Christus-openbaring ook vandaag niets af. Ook vandaag laat Hij Zich kennen door de wondere genade van de Heilige Geest. Als u wist, wat u miste dan zou u alles wat u op deze aarde hebt of nog krijgen kunt er voor willen inwisselen. Als u wist, hoeveel liefde van Christus er is, zou u op dit moment beginnen de zonde te haten als de pest. Maar omdat het voor uw ogen verborgen is, drinkt u de zonden in als water. U hebt te smeken om de Heilige Geest, opdat Die uw ogen opene, zodat u het ziet. Christus openbaart Zich, ook vandaag, en wast ons door Zijn Geest van ons vuile zonden, vernieuwt ons door Zijn Geest tot een nieuw leven, opdat wij geheel met lichaam en ziel in Zijn dienst zouden worden gesteld! Hij openbaart Zich, opdat uw ogen, die de grootheid van dit leven hebben nagejaagd en de wellusten van dit leven hebben gezocht, een ander voorwerp in het gezichtsveld zouden krijgen, dat is de Koning in Zijn schoonheid; opdat uw hart zo ingenomen zou worden, dat u naar het Woord de profetie in Christus een vergelegen land zou zien. Dan zult u, hoewel elke dag trouw uw werk doende toch een vreemdeling op deze aarde worden.

Hij openbaart Zich, opdat uw tong, die altijd bezig was in de grond ijdele dingen te spreken, uw naaste te belasteren, de tong, die God niet loofde, nu zou beginnen te zeggen: 'Wie is een God, gelijk Gij, die de moeden rust geeft, en de krachtelozen de kracht vernieuwt. Opdat uw handen die zich uitgestrekt hebben naar allerlei ongerechtigheid, zich zouden gaan vouwen tot het gebed en zouden vragen: 'wat wilt Gij dat ik doen zal'? Die handen die er alleen maar op uit waren, naar u toe te halen, nu zouden uitgestrekt worden tot hulp van de naaste. Opdat uw knieën die zo stram waren om te buigen, (daarvoor had u geen tijd naar uw gedachten) nu zich zouden buigen in zalige aanbidding van de verhoogde Levensvorst. Opdat uw voeten, die snelden naar allerlei plaatsen, waarnaar uw hart u trok, zouden worden gericht naar de gemeente Gods, om met al de heiligen te aanbidden de lengte en de breedte, de hoogte en de diepte van de liefde Gods in Christus Jezus, die alle verstand te boven gaat en die harten en zinnen bewaren kan, zelfs wanneer straks alle mogelijke ellende over ons wordt uitgestort, in Christus Jezus.

Zo gemeente, herschept God reeds hier bij de aanvang de lichamen, opdat zij niet meer tempelen van de onheiligheid en de onreinheid zouden zijn, maar opdat zij zouden zijn tempelen van de Heilige Geest. En waar uw vlees, zoals de Psalmist zegt, door het kwade licht wordt verrast, daar is de Heilige Geest machtig, om in die tweestrijd, die u uw leven lang hebt te strijden te triomferen over uw leden, die op de aarde zijn. De apostel zegt: 'Doodt dan uw leden die op de aarde zijn'.

Gewis er is een verkiezing tot *zaligheid*. Maar er is ook een verkiezing tot *werkzaamheid*. 'Zoals Gij eertijds' - zegt de apostel - 'uw leden stelde tot dienst aan de ongerechtigheid, laat zij nu door Christus *dienst* doen aan de gerechtigheid'. U vaders, in uw gezinnen, om uw gezin met God en met ere te onderhouden en te leiden in de banen van de vreze Gods. Immers genade openbaart zich niet alleen, en soms niet in de eerste plaats in de praat, maar in de daad. U zult dan, waar u staat, innerlijk verbonden aan Christus naar lichaam en ziel, getuige zijn van deze opgestane Christus. Want genade is niet een zaak die alleen in de hemel blijft, maar genade is zowel gezindheid in God als een daad Gods in onze ziel.

Het is een kracht Gods tot zaligheid. De genade zij in u niet ijdel, dat wil zeggen vruchteloos, zonder gevolg. Dan is uw leven, naar lichaam en ziel, een getuigenis en terwijl u Hem niet ziet met lichamelijke ogen, verheugt u zich met een heerlijke en onuitsprekelijke en vreugde. 'U dan, die gelooft, is Hij dierbaar'.

Onderzoek uzelf, gemeente! Is Christus u dierbaar, ja of nee? 'U dan, die gelooft, is Hij dierbaar', maar de ongehoorzame wordt gezegd dat deze zelfde Christus' een rots der ergernis is en een steen des aanstoets'. Dan bent u voor uw eigen gevoel zeker niet beter, maar u wordt wel veranderd. Want wie in Christus is, die is een nieuw schepsel. Het oude is voorbij gegaan en ziet, het is alles nieuw geworden. 'Zo dan, mijn geliefde broeders, zijt standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig zijnde in het werk des Heeren, als die weet, dat uw arbeid niet ijdel is in de Heere'!

Amen